

[Di Ngạn] Cẩm Tình

Contents

[Di Ngạn] Cẩm Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8: Hoàn	14

[Di Ngạn] Cẩm Tình

Giới thiệu

Editor: Xu và Từ Khuynh Ngôn Thể loại: Huyền huyễn, niên hạ công. Nhân vật chính: Thủy Vụ Dạ, Thủy Linh Thần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-ngan-cam-tinh>

1. Chương 1

“Vụ Dạ, chờ anh a!”

Trong phòng, một thiếu niên cao to anh tuấn quay về cửa chính lớn tiếng gọi.

Thiếu niên được gọi là Vụ Dạ kia tựa hồ không có ý tứ dừng lại, đã đi tới đứng bên cạnh xe màu đen xa hoa ở ngoài cửa chính.

“Hi Nhi, chân còn đang bị thương, đừng đi loạn nha!”

Thủy Linh Thần lấy bánh mì sandwich nhét vào miệng, thiếu niên đáng yêu ngồi đối diện ưu nhân ăn bữa sáng, bàn giao một câu liền cầm túi bận rộn chạy ra ngoài.

Doãn Hi Nhi nhìn bóng lưng Thủy Linh Thần khuất xa, bỗng nhiên cười khổ một tiếng. Chuyện quan hệ anh em không tốt lắm, làm hấn nhớ tới mình và Doãn Lạc.

“Nhị thiếu gia, mời lên xe!”

Tài xế mặc đồng phục chỉnh tề giúp cậu mở cửa xe, cung kính mà làm tư thế mời.

Thủy Vụ Dạ ngồi vào xe, đối với tài xế còn ở ngoài xe đợi Thủy Linh Thần nói:

“Lái xe đi”.

“Nhưng... Đại thiếu gia...”. Mặt tài xế lộ vẻ khó xử.

“Tôi kêu anh lái xe không nghe à!” Thủy Vụ Dạ hạ thấp giọng ra lệnh.

Đã như vậy, hắn cũng chỉ đành ngồi trên ghế tài xế chuẩn bị lái xe, hai mắt không tự chủ quét về phía kính chiếu hậu. Trong gương chính là dung nhan Thủy Vụ Dạ như hoa sen mới nở, da thịt trắng nõn được chăm sóc, lông mày lá liễu mắt sáng như sao, môi hơi nhếch, này quả thật chính là người có khuôn mặt đẹp. Lần đầu gặp gỡ nhị thiếu gia, hắn còn một lần coi chính mình gặp phải tiên tử, thật lâu không dời nổi mắt. Hiện tại dung nhan này tuy rằng đã nhìn hơn một năm, nhưng hắn vẫn là không khống chế được mà nhìn có chút sững sờ.

“Anh làm sao vậy? Còn không mau lái xe.” Thủy Vụ Dạ không vui nhếch nhếch mày.

Ngay vào lúc này, Thủy Linh Thần vọt một cái đã ngồi vào xe.

“Anh kêu chờ anh cơ mà, mỗi lần đều chính mình đi trước”. Anh oán giận nói.

“Em cũng không muốn cùng anh đi học, anh không phải mới vừa thi bằng lái xe sao? Không tự mình lái xe đến trường à!” Cậu nói một mặt như đây là chuyện đương nhiên.

“Em lại vậy nữa rồi thực là...anh là anh ruột của em nha, em nói chuyện không thể êm tai chút sao?” Thủy Linh Thần đẹp trai cương dương, trên mặt khêuếch đại thương tâm.

“Ách!” Thủy Vụ Dạ nhìn anh trai một chút sau đó liền không tiếp tục để ý anh nữa.

Chiếc xe dừng ở trước cổng trường cao trung Thánh Lâm, Thủy Vụ Dạ mặt vô biểu tình cùng Thủy Linh Thần một mặt nụ cười như ánh mặt trời, đồng thời xuống xe.

Nữ sinh trong sân trường cũng bởi vì sự xuất hiện của hai người bọn họ mà dấy lên một mảnh xôn xao bàn tán.

“Nhìn kìa, Thủy Linh Thần cùng Thủy Vụ Dạ a!”

“Đúng đấy! Mới sáng sớm liền nhìn thấy tuyệt lệ dung nhan Vụ Dạ thật tốt a.”

“Tôi nói nha, vẫn là Linh Thần được nhất, cậu cao ráo lại có tính cách tốt, cao lớn đẹp trai, rất có cảm giác một kiện tướng thể dục thể thao, so với Thủy Vụ Dạ nhu nhược kia đến so với nữ sinh còn tuyệt mỹ dung nhan hơn a”

“Cái gì nhu nhược, người ta chính là chủ tướng Karate, tôi nhìn cậu là đang đổ kị dung mạo người ta so với cậu đẹp hơn a!”

“Hừ, nam nhân đẹp dễ như thế để làm gì, tôi nhìn hắn so với cậu còn thấp hơn, có thể 1m7 cũng không tới!”

“Gia, tại sao không thấy Doãn Hi Nhi, người ta không đi theo rồi...”

Các nữ sinh nói chuyện nội dung thật làm cho người không chịu được, nam sinh bốn phía thực sự không hiểu các nàng đàm luận những câu nói này có gì ý nghĩa.

“Vụ Dạ, tan học nhớ kỹ phải đợi anh nha”.

Thủy Linh Thần ở phía sau hắn chưa từ bỏ ý định nói, sau đó hướng về phòng học một bên khác đi.

“Này Vụ Dạ, cậu lại không để ý tới anh trai cậu rồi a!”

Nói chuyện chính là Trác Văn Tư đứng ở cạnh cửa phòng học, hắn là bạn tốt của Thủy Linh Thần cùng Thủy Vụ Dạ.

“Tôi mới không có loại anh trai ngớ ngẩn như vậy”.

Đôi mắt đẹp của Thủy Vụ Dạ quét qua khuôn mặt Trác Văn Tư tươi cười xem kịch vui, lướt qua hắn đi vào phòng học.

“Cũng thực sự là, cái tên Linh Thần ngớ ngẩn này, lại vì quá nhiệt huyết với bóng đá. Thường hay chạy vội đến nhóm luyện tập bóng đá mà dẫn đến thành tích xuống dốc không phanh, cuối cùng phải chịu hậu quả lưu ban. Hiện tại đã nhảy xuống, đang học cùng lớp với đám đàn em sinh sau hai năm. Thật là mất mặt!”

Hắn dừng một chút, tiếp theo có ý tứ khác mà nhìn Thủy Vụ Dạ một cái.

“Không biết một năm trước thằng ngố nào đều là đi theo sau môn Linh Thần kêu anh hai, anh hai đây? Ân... Là ai đó nha? Tôi còn nhớ thằng ngố kia cao ráo lại rất đẹp đẽ nha”.

Thủy Vụ Dạ cũng không thèm để ý tới lời chế giễu của Trác Văn Tư, người đã đi tới trước cửa sổ, ánh mắt lạnh lẽo mà có chút kỳ quái, cũng không thể nói kỳ quái, chỉ là loại ánh mắt có ý đồ riêng khiến người ta cảm thấy có chút ngụ ý không rõ ràng.

Trác Văn Tư đi tới bên cạnh cậu, theo tầm mắt của cậu nhìn ra ngoài, chỉ thấy trong sân sau tràn ngập thiên nhiên sắc thái có một đôi nam nữ đang đứng, nam sinh cao to anh tuấn, có gương mặt cương nghị cùng với vóc người kiên cường vĩ kiện, nữ sinh cao quý xinh đẹp, lọn tóc đen tung bay trong gió, hai người đứng chung một chỗ liên ứng với câu người người hay nói tới ‘trai tài gái sắc’.

“Ồ! Tiểu tử Linh Thần này rốt cục có bạn gái a, tôi còn tưởng rằng cậu ta lấy túc cầu làm bạn gái chứ”.

“Đó là ai?” Thủy Vụ Dạ này giờ vẫn trầm mặc bỗng nhiên phun ra một câu.

“Cái gì ai? Là anh trai cậu mà, không nhìn thấy sao?” Tựa hồ như là hắn cố ý xuyên tạc câu hỏi của cậu, muốn đối nghịch với cậu đây mà.

“Tôi hỏi người phụ nữ kia là ai?”. Thủy Vụ Dạ hít sâu một hơi, đề xuống kích động muốn đối với Trác Văn Tư chửi ầm lên.

“Há, nói rõ ràng chút đi chứ, thực là...” Hắn còn đang giả ngu. “Có điều, sao cậu lại không biết chị ấy chứ, chị ấy là học tỷ năm ba chuyển trường đến không lâu trước đây, vừa đến đã thành hoa khôi trường học của chúng ta, là nữ thần trong lòng chúng nam sinh, tên Liễu Nhược Băng, chắc chắn, mỹ nhân chính là mỹ nhân, tên cũng có ý thơ như thế a. Này! Cậu có cảm giác hay không cho rằng bọn họ rất đẹp đôi...”. Hắn còn lải nhải.

“Đừng nói nữa, phiền quá!”. Cậu không hiểu tại sao mình lại làm bạn bè cùng loại người nói nhiều này, càng không hiểu tình cảnh trước mắt vì sao lại đâm nhói con mắt như thế, ngay cả trái tim cũng mơ hồ đau nhói.

“Vụ Dạ, cậu sẽ không thích Liễu Nhược Băng đi ha, mới lần đầu gặp mặt nói...” Hắn còn muốn nói gì đó, nhưng thấy Thủy Vụ Dạ trừng mắt lại đem lời muốn nói mạnh mẽ nuốt xuống.

Nhìn gò má Vụ Dạ đầy mị lực, hắn cảm thấy tiểu tử này cũng không tránh khỏi xinh đẹp quá mức, thành thật mà nói thật sự cấp số Vụ Dạ rõ ràng so với Liễu Nhược Băng cao hơn nhiều, khuôn mặt vóc người đẹp như vậy, hại cùng hắn lần đầu gặp gỡ chính mình còn áy náy tim đập, khi đó hắn còn một lần nghi ngờ chính mình là đồng tính luyến ái a.

2. Chương 2

“Cậu nhìn đủ chưa?” Thủy Vụ Dạ không vui nhún vai mà liếc, mặc dù cậu đã sớm quen tầm mắt của người khác, nhưng cái tên bạn tốt này nhìn chăm chăm như vậy, hắn vẫn cảm thấy có chút quái dị không thoải mái.

“Ha, xin lỗi, này đều tại cậu đó thôi! Ai bảo lớn lên đẹp đẽ như thế làm gì?” Hắn nói cứ như chuyện đương nhiên, Thủy Vụ Dạ cũng không biết bắt bẻ hắn ra sao.

Bỗng dưng, Trác Văn Tư mở cửa sổ ra, hướng về đôi nam nữ đang đứng ở sân sau vẫy tay gọi, “Này, Linh Thần, nơi này!”

Thủy Vụ Dạ nghe có người kêu tên anh liền dừng lại cuộc trò chuyện, gương mặt nhìn về phía phát ra âm thanh chỉ thấy đứng ở vị trí cửa sổ phòng học là Thủy Vụ Dạ một mặt không thích cùng Trác Văn Tư đang ngoắc tay với hắn.

“Cậu là cái bô sao?” Trác Văn Tư nói năng đúng là không biết lựa lời. (Bạn Trác Văn Tư là muốn trêu bạn Thủy Linh Thần nói chuyện lớn tiếng như cái bô á =]]]])

“Cậu ăn nói cẩn thận chút đi!” Thủy Linh Thần đỏ mặt nói, vừa mau mau giải thích với Liễu Nhược Băng: “Cậu không cần để ý cậu ta, cậu ta đầu óc có vấn đề rồi.”

“Không sao...” Liễu Nhược Băng cũng đỏ mặt, người tinh tường vừa nhìn cũng biết giữa bọn họ có cái gì đi nha!

“Hừ!” Thủy Vụ Dạ lạnh nhạt hừ một tiếng.

“Đó là em trai cậu Thủy Vụ Dạ đúng không?” Liễu Nhược Băng một mặt kinh diễm nhìn Thủy Vụ Dạ đứng trước cửa sổ.

“Cậu biết hẳn?”

“Khuôn mặt đẹp như vậy hẳn là không sai đi! Chỉ là cậu ấy so với lời đồn còn xinh đẹp hơn a!” Lúc mới vào trường này cô đã nghe qua Thủy Vụ Dạ cùng Doãn Hi Nhi, lúc đầu cô còn tưởng rằng chỉ là tin đồn khuếch đại lên mà thôi, bởi vì bất luận xinh đẹp thế nào bọn họ cũng chỉ là con trai, sao có thể bằng con gái như cô được, xem ra cô sai thật rồi.

“Có đúng không...” Đối với người em trai này, anh vẫn không có biện pháp gì với cậu, một năm trước rõ ràng còn rất thích dính lấy anh nha.

++++

Cứ hai năm là nhà trường lại tổ chức một kỳ kiểm tra định kỳ cho các học sinh giải toán để lựa chọn ra 1 lớp học sinh có thành tích ưu tú nhất, các học sinh đều đang bận rộn nghĩ xem giáo viên sẽ ra đề toán thế nào, Thủy Vụ Dạ cũng không ngoại lệ, chỉ là, bình thường cậu cũng là học sinh xuất sắc nhưng ngày hôm nay chẳng biết vì sao giáo viên toán của cậu cứ bên cạnh cậu đi qua đi lại, lại không giống như lo cho những học sinh khác phải giải quyết vấn đề khó.

“Thầy Doãn, thầy có chuyện gì sao?” Cậu đặt bút xuống, lên tiếng.

“Ừm... chânHi Nhi không có sao chứ?” Doãn Lạc hạ thấp giọng hỏi, trên gương mặt đẹp trai tràn ngập lo lắng.

Biết ngay là hẳn sẽ hỏi cái này mà, Thủy Vụ Dạ thở dài một hơi trả lời:

“Cậu ấy ngày hôm qua đã đi khám bác sĩ, không có gì đáng ngại, hôm nay phải ở nhà nghỉ ngơi.”

“Ha, vậy à” Doãn Lạc đang muốn trở lại bàn giáo viên, đột nhiên như nhớ tới cái gì đó liền xoay người nói với Thủy Vụ Dạ: “Gần đây Hi Nhi làm phiền em như thế, thật không tiện a”.

“Không sao đâu ạ”.

Doãn Lạc thở phào nhẹ nhõm trở lại bàn giáo viên.

Hi Nhi cùng thầy Doãn đến cùng là xảy ra chuyện gì. Từ khi mẹ cậu ta mất, cậu ta liền dọn qua nhà cậu ở, thầy ấy chẳng phải cha dượng của cậu ta sao, tại sao còn muốn chuyển đi, cậu cũng nhìn ra được thầy ấy phi thường quan tâm Hi Nhi, thật không rõ Hi Nhi khó chịu cái gì. Có điều cậu cũng không có tư cách nói đến người khác, mình còn không phải cũng như vậy đối với anh trai sao?

Thủy Vụ Dạ dùng dư quang khóe mắt quét tới Thủy Linh Thần ngồi cách hẳn hai hàng, cậu tựa hồ cũng không muốn làm đề toán mà giáo viên đưa, lấy tập đặt ở một bên, gục xuống bàn ngủ gà ngủ gật.

++++

Thủy Vụ Dạ dù bận vẫn ung dung kiên trì nghe Thủy Linh Thần giải thích.

“Vụ Dạ, anh không phải có ý định đến muộn, chỉ là câu lạc bộ bóng đá có buổi họp...” Có lẽ vừa gấp gấp chạy tới nên Thủy Linh Thần có chút thở hổn hển.

Cậu cũng không hiểu tại sao mình phải đợi anh cùng tan học nữa, chỉ là trong lòng có một vấn đề cứ quấy nhiễu cậu, khiến cho cậu cả ngày nay không thể chuyên tâm học hành được.

“Không cần bồi bạn gái sao?”

“Ách...?”

Nhất thời đối với lý giải của Vụ Dạ cũng sờ một chút nhưng ngay sau đó nhớ tới sáng nay anh đi cùng Nhược Băng anh liền hiểu ra.

“Ồ... Em nói Nhược Băng sao? Đừng nói lung tung, làm gì có chuyện bỏ em trai ở lại mà đi chứ a”. Anh hướng Thủy Vụ Dạ vung vung tay.

“Cái kia... Anh thích cô ấy sao sao?” Cậu như là thăm dò, hỏi.

“Ừm, ở cùng cô ấy rất thoải mái.” Anh tựa hồ có hơi không hảo ý gãi gãi đầu.

Nhìn thấy Thủy Linh Thần một bộ dáng chất phác ngại ngùng khi nói chuyện tình cảm của anh với người khác, cậu có chút tức giận.

“Đừng cao hứng quá sớm, người ta đã tới năm ba, anh nếu đi học cứ ngủ gà ngủ gật, cẩn thận lại bị lưu ban.”

Thủy Linh Thần kinh ngạc mà nhìn Thủy Vụ Dạ không biết tức giận vì cái gì liền lập tức bật cười.

“Ha, em là quan tâm anh sao”. Anh cao hứng, xem như cậu quan tâm anh mà nói chuyện.

“Ai thêm quan tâm anh chứ, đừng không biết xấu hổ.”

“Đừng xấu hổ chứ, quan tâm anh trai thì có gì không đúng đâu”. Dùng sức mà ở trên miệng Thủy Vụ Dạ đánh một cái, trêu chọc.

“Anh...” Cậu tức giận đến run cả người, đôi mắt xinh đẹp trừng mắt với Thủy Linh Thần đang cười đến khoái chí.

“Được rồi, được rồi... Là anh không đúng, đừng tức giận mà...” Thủy Linh Thần giơ hai tay lên hướng về cậu xua tay tỏ vẻ không phải nhưng nụ cười khoái chí trên mặt thì vẫn còn.

“Đi thôi, đừng để tài xế chờ lâu.” Tay thân thiết quàng lên vai Thủy Vụ Dạ so với anh thấp hơn một khúc.

Lấy bàn tay trên vai mình xuống, Thủy Vụ Dạ thẳng chân đi nhanh về phía trước, nghe được phía sau truyền đến một tiếng thở dài, cái tên này lại sinh khí a, anh liền tăng nhanh bước đi.

3. Chương 3

Thủy Vụ Dạ nhìn ngoài cửa sổ, bầu trời như có thể đưa tay chạm vào, sắc trời màu lam như màu trên bản đồ biển, khiến cậu cảm thấy về nhà tựa hồ có hơi đáng tiếc.

Hi Nhi đã chuyển về nhà cậu ta, tiểu tử Linh Thần kia từ sáng sớm cũng không biết đã chạy đi đâu, trong nhà chỉ còn lại có một mình cậu buồn chán đến hết hoảng. Thôi, sao cũng được, cậu quyết định sẽ đi ra ngoài một chút vậy.

Hắn đi tới một gian hàng bày bán đĩa CD, headphones nhân nhả thử nghiệm bài nhạc. Thủy Vụ Dạ chỉ mặc một bộ quần áo bình thường thôi nhưng trong lúc phát tay đều có một loại cao quý mỹ lệ không nói ra được. Người trong cửa hàng thỉnh thoảng đưa ánh mắt hướng về phía cậu, trong đó có hai tên nam sinh đi lên phía trước đến gần cậu, nhìn dáng dấp hai gã hẳn là coi cậu thành con gái rồi đi, nhưng Thủy Vụ Dạ không mấy may để ý tới bọn họ nên cũng đành ngượng ngùng bỏ đi.

Thủy Vụ Dạ thở phào nhẹ nhõm, rốt cục có thể thanh tĩnh nghe nhạc. Trong lúc vô tình nâng tầm mắt, một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi liền đập vào mắt cậu.

Nhìn xuyên qua cửa kính của cửa hàng, cậu nhìn thấy Liễu Nhược Băng ôm lấy cánh tay Thủy Linh Thần ở giữa đường thân mật đi tới.

Không phải không nghĩ tới quan hệ của bọn họ, chỉ là không nghĩ tới tận mắt thấy rồi lực xung kích lại lớn đến như vậy. Máu toàn thân như ngưng tụ lại làm hắc không thể động đậy, sự vật bốn phía đều biến thành trắng đen, chỉ có Thủy Linh Thần cùng Liễu Nhược Băng một đôi là rõ ràng.

Thủy Linh Thần sau khi nghe xong một cú điện thoại thì đối với Liễu Nhược Băng nói gì đó, hai tay tạo thành chữ thập tựa hồ đang bồi tội, sau đó liền xoay người đi khỏi. Còn Liễu Nhược Băng thì một mặt không cao hứng nhìn Thủy Linh Thần đã đi xa.

Nhìn tới đây, Thủy Vụ Dạ có cảm giác nếu không làm gì đó sẽ mất đi thứ quan trọng nhất. Bỗng nhiên một suy nghĩ ác ý nảy vào trong lòng cậu, hắc không chút nghĩ ngợi tháo head phones xuống chạy ra khỏi cửa hàng bày bán đĩa CD đuổi theo Liễu Nhược Băng.

“Này! Cô là Liễu Nhược Băng?” Như không biết chuyện gì xảy ra mà tiến lên thăm hỏi.

“Là cậu a, thật là khéo...” Cô không ngờ sẽ gặp phải Thủy Vụ Dạ ở nơi này nha, chẳng biết vì sao nhưng trong lòng dâng lên một trận vui vẻ.

“Ồ... Cô không phải là cùng anh tôi ở một chỗ sao?” Cậu nhìn chung quanh ra vẻ mặt ngạc nhiên: “Hôm nay nhìn anh ấy một mặt cao hứng chạy ra ngoài, còn tưởng rằng hẹn hò với cô chứ?”

“Khỏi nói đi, hắc nhận được điện thoại của CLB bóng đá, nên cái gì cũng không để ý tới mà đi rồi, để lại một mình tôi hiện tại cũng không biết nên đi đâu” Liễu Nhược Băng dẩu miệng nhỏ lên giọng oán giận.

“Như vậy a, nếu không ngại thì cùng tôi đi uống một chút chứ?”. Thủy Vụ Dạ nhàn nhạt treo lên một nụ cười, cậu biết bộ dáng này của mình không có ai có thể từ chối.

Liễu Nhược Băng không nghĩ tới chính mình lại sẽ bởi vì một nụ cười của một tiểu học đệ nhỏ hơn mình hai tuổi mà tìm gặp thành thịch, cô không tự chủ gật đầu một cái.

++++

Hơn mười giờ tối, người đi trên đường vẫn nhiều như ban ngày, không, có thể so với ban ngày còn nhiều hơn, đa số đều là những thanh thiếu niên ăn mặc trẻ trung tùm tùm năm tùm ba. Cảm thấy dường như chỉ có đêm tối mới là nơi cho bọn họ có thể dung thân. Nhưng cái nơi này đối với Thủy Linh Thần mà nói có vẻ hoàn toàn không hợp, cảnh vật bốn phía tựa hồ cũng trở nên không quá chân thực.

Anh không hiểu chính mình tại sao phải lưu luyến ở chỗ này. Chỉ là ba giờ trước, trong tâm trí anh có một loại hình ảnh không chân thực, vốn dĩ mọi thứ đều không chân thực đối với anh, đến hiện tại anh còn nghi ngờ rằng mình đang xem một bộ phim truyền hình tình cảm nữa a.

“Linh Thần, chúng ta chia tay đi!”

“Ách...” Nâng tầm mắt nhìn về phía Liễu Nhược Băng đang dùng muỗng khuấy đá trong ly nước chanh, anh coi chính mình chỉ là nghe lầm.

“Em thực sự là không chịu được nữa, anh xem bóng đá còn quan trọng hơn em...” Thật lâu, Liễu Nhược Băng mới cắn môi dưới nói tiếp: “Cũng may có sự xuất hiện của cậu ấy, tuy rằng cậu ấy so với em nhỏ hơn hai tuổi nhưng lại mang cho em cảm giác an tâm, vì lẽ đó... Xin lỗi...”

Anh nên trời vừa sáng dự liệu được rồi mới đúng! Nhược Băng gần đây đều có chút quái dị, cùng hắc hẹn hò cũng là một bộ dáng vẻ có chút xa cách, anh muốn nói lại thôi. Chỉ là anh thật không tin nổi hôm nay cô ấy lại nói ra lời kinh người này với anh. Anh rất muốn nói cho Nhược Băng biết, anh chưa hề nghĩ sẽ đem bóng đá xem trọng hơn cô, nhưng vừa tiếp xúc với sự kiên định trong ánh mắt cô liền khiến anh cả trong lòng lạnh lẽo. Rõ ràng lúc này có nói cái gì cũng phí công, một đoạn tình cảm này thế nào cũng không tìm thấy lỗi về nữa.

Anh cảm thấy yệt hầu như bị gì đó gắt gao ghìm lại, cảnh vật trước mắt chẳng biết vì sao trở nên mơ hồ, trên mặt một trận ầm ướt ẩm nóng, thật là... có gì mà phải khóc chứ?

Hắn nhớ lại một chuyện trong linh đường ba năm trước, trung tâm linh đường là di ảnh mẹ anh, lễ truy điệu có hết thầy thân thích đều đến đông đủ, chỉ có ba anh bởi vì chuyện công việc mà vắng mặt. Tại sao có thể có loại ba như vậy chứ. Khi đó anh đã ôm em trai thật chặt trong lồng ngực của anh mà khóc, anh còn nhớ thân thể Vụ Dạ được ôm vào trong ngực không ngừng run rẩy, tràn đầy sự triu mến. Anh còn quay về di ảnh của mẹ tuyên thệ, vĩnh viễn đều phải bảo vệ Vụ Dạ, a... Thật buồn cười, lúc này là lúc nào rồi mà còn có tâm tình nhớ những chuyện cũ chứ...

Lúc này ngay cả bầu trời tựa hồ cũng không hợp mắt, bắt đầu rơi từng hạt mưa cứ tí tách tí tách nện vào mặt đất, ai! Thực sự là một mưa khiến cho người ta náo lòng mà, người xung quanh cũng nhanh chóng chạy vào hai bên đường tìm chỗ nấp mưa, nhưng riêng bản thân anh thì lại muốn đi trong mưa, nước mưa làm cho cảnh vật trước mắt trở nên lấp lửng mờ ảo, làm cho con người ta có cảm giác đây là một giấc mơ chứ không phải sự thật.

4. Chương 4

Lúc về đến nhà, đã gần 12 giờ, người gác cổng cũng sớm đi ngủ rồi.

Không biết Vụ Dạ ngủ chưa, hẳn là chưa có ngủ, vì lúc anh kéo một thân một mối ướt đầm dề đi qua hành lang thì nhìn thấy phòng ngủ Thủy Vụ Dạ còn lộ ra ánh đèn.

“Anh làm sao trễ như vậy mới trở về?”

Thủy Vụ Dạ mơ hồ mang theo trách cứ nói chuyện làm anh lấy làm kinh hãi. Em trai chủ động quan tâm anh khiến anh rất cao hứng không phải sao. Nhưng lúc này anh không muốn để em trai anh nhìn thấy bộ dạng chật vật này của anh, nói một câu vừa qua nhà bạn chơi, liền nhanh chóng trở về phòng của mình.

Bên trong giọng nói của Thủy Linh Thần rõ ràng ghen ngào làm cậu cảm thấy kỳ quái, lập tức hiểu được, từ phía sau bắt được cánh tay của anh: “Anh vì người phụ nữ kia mà khóc?” Cậu có chút không dám tin tưởng mà mang điểm phẫn nộ.

Đột nhiên Thủy Vụ Dạ làm anh cả kinh, quay đầu trừng mắt với khuôn mặt đẹp đẽ quá mức trước mặt.

“Lời này là có ý gì?”

“Nhược Băng điện thoại cho em, nói đã cùng anh chia tay rồi, không phải sao?”

Thủy Vụ Dạ môi hơi nâng lên, tựa như cười mà không phải cười, dáng dấp kia của cậu đủ để khiến nam nhân một trận run chân, nhưng đối với Thủy Linh Thần đã cùng cậu chung sống hơn mười năm lại không có tác dụng, anh chẳng qua là cảm thấy kỳ quái, vì sao Nhược Băng lại cố ý đem chuyện bọn họ chia tay nói cho Vụ Dạ biết “Tuy rằng cậu ấy so với em nhỏ hơn hai tuổi...” Lời Liễu Nhược Băng từng nói chột vang lên trong lòng anh... Lẽ nào...

“Em cùng Nhược Băng là quan hệ gì...?” Anh cảm giác được lúc chính mình nói cũng có chút run rẩy liên tục.

“Trải qua mấy lần lên giường, anh nói xem là quan hệ gì...” Cậu cười đến một bộ dáng dấp khả ái vô hại.

Hồ... Anh ở trong lòng hít vào một ngụm khí lạnh. Tại sao lại như vậy? Kết quả này anh không kịp chuẩn bị, nhưng lại là sự thật chính xác trăm phần trăm.

“Vậy em phải đối xử với cô ấy thật tốt” Thời điểm như thế này anh là nên nhìn thoáng một chút.

“Ồ... Tại sao?” Thủy Vụ Dạ ngoẹo cổ nghi hoặc, đưa ra nghi vấn.

Nhìn cậu lúc này một bộ dáng không rõ khiến Thủy Linh Thần còn nghĩ mình thật sự nói gì đó làm người này khó hiểu, nhưng...

“Tại sao? Cô ấy hiện tại là bạn gái của em, đúng chứ?” Anh không tự chủ cất cao giọng.

“Làm sao có khả năng...” Thủy Vụ Dạ tuyệt lệ dung nhan dao động ra một nụ cười.” Em chỉ cùng cô ta lên giường, lại không bảo cô ta là bạn gái của em”.

Câu nói như thế này mà cậu cũng nói được ư? Thủy Linh Thần tức giận vung nắm đấm hướng về phía khuôn mặt được trời cao ưu ái hoàn mỹ của Thủy Vụ Dạ mà vung tới, nhưng lại phát hiện cậu cũng không có dự định né tránh thì dừng lại.

“Em tại sao không tránh?” Quả đấm của anh dừng trước chóp mũi Thủy Vụ Dạ. Nếu anh không dừng lại đúng lúc, người em trai nhìn như nhu nhược trước mắt này nhất định bị anh đánh gãy mũi.

“Anh thật sự thích cô ta như thế sao?”

Anh nhìn thấy Vụ Dạ khẽ nhú lông mày, tựa hồ mang về cô đơn nồng đậm, mà sâu bi bên trong đáy mắt trái tim càng đau đớn như roi quất vào từng nhát.

Thế là xong, anh cái gì cũng không muốn nói nữa, anh hiện tại rất mệt, thật sự rất mệt, cảnh vật trước mắt đều đang vụn vỡ, liền ngay cả gương mặt sâu bi kia của Vụ Dạ cũng vậy, anh chỉ là không hiểu vì sao cậu phải lộ ra loại dáng vẻ này, người bị hại hẳn là anh mới đúng a.

“Này! Anh vẫn ổn chứ?” Theo ý thức mờ ảo, anh chỉ nghe câu nói mang theo nồng nặc bất an từ Vụ Dạ, hẳn là ảo giác đi!

Anh mơ thấy một giấc mơ, trong mơ em trai ở trong lồng ngực anh không ngừng mà gào khóc, trong di ảnh của mẹ cười rất tươi, Vụ Dạ càng lớn càng giống mẹ, còn có, ánh mắt ba nhìn Vụ Dạ có chút kỳ quái, trong ánh mắt lóng lánh ánh sáng đều mang ý vị như thế nào?... Muốn bảo vệ Vụ Dạ... Anh đã đổi với di ảnh của mẹ nói như vậy...

Mí mắt rất nặng nề, anh cố gắng mở mắt ra, đập vào mắt chính là gương mặt trắng xám tràn ngập lo lắng của Vụ Dạ.

“Anh hai, anh rốt cục tỉnh rồi...”

Không nghe lầm chứ, Vụ Dạ lại gọi anh một tiếng anh hai, đã một năm trôi qua, cậu đã không còn gọi như vậy nữa.

“Anh làm sao vậy...” Anh từ trên giường ngồi dậy.

“Anh bị sốt.” Giúp anh lót gối mềm ở phía sau, để anh có thể thoải mái dựa vào.

Chẳng biết vì sao, hai người đều không nói lời nào, thời gian lúc hai người trầm mặc nhẹ nhàng trôi qua.

“Anh hai...” Thủy Vụ Dạ nhẹ kêu một tiếng.

“Ừm...” Anh ôn nhu trả lời một câu.

“Chuyện của Nhược Băng... Em xin lỗi...” Âm thanh tựa hồ đang gượng ép phát ra từ trong yết hầu.

Vụ Dạ cúi đầu, không cho anh nhìn thấy vẻ mặt của cậu, chỉ thấy lông mi thật dài đang không ngừng nhấp nháy, cho thấy rằng chủ nhân nó hiện tại có bao nhiêu bất an cùng bàng hoàng.

“Nhưng em thật sự rất sợ, em đã mất đi mẹ, nếu như anh cũng cùng Liễu Nhược Băng đi rồi, em phải làm sao...” Cậu bỗng đứng ngẩng đầu lên nhìn chăm chú Thủy Linh Thần.

“Em hiện tại chỉ có anh là anh trai em, anh đừng bỏ rơi em, đừng không cần em... Van cầu anh... Anh hai...”

5. Chương 5

Trong đôi mắt to tròn lấp lánh của Thủy Vụ Dạ lúc này đã tràn ngập những giọt nước mắt lấp lánh như thủy tinh, chứa đựng một nỗi bi thương, biểu hiện bất lực không tả nổi, cảnh này để cho Thủy Linh Thần

nhìn thấy làm tim anh bỗng nhiên loạn nhịp, anh đem người em trai đang khóc đến thương tâm kia vào lòng.

“Đừng khóc, anh làm sao có thể bỏ rơi em, anh cũng chỉ còn mỗi mình em...” Anh đem thân hình mềm như không xương của Thủy Vụ Dạ ôm càng thêm chặt, anh thấy cậu em trai này của mình giờ phút này rất khác lạ, cậu yếu đuối nhưng hoa lệ tựa như một viên pha lê trên quý, chỉ cần nhẹ nhàng đụng vào, liền có thể bị phá nát: “Chỉ cần có em...những chuyện khác đối với anh không còn quan trọng nữa.”

“Có thật không...” Thủy Vụ Dạ tự trong lồng ngực của anh ngẩng đầu lên, đôi mắt to chất chứa những giọt nước long lanh tràn ngập nỗi bất an nhìn anh chăm chú.

“Đương nhiên!”

“Quá tốt rồi!” Thủy Vụ Dạ đầu tiên là lộ ra một nụ cười vui sướng, khiến cho Thủy Linh Thần nhìn đến nhất thời sững sờ, sau đó lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai đem gò má của cậu nâng lên, dùng sức mà hôn xuống.

Bỗng dưng Vụ Dạ quay mặt anh cảm giác được môi của Vụ Dạ đang ở trên môi của chính mình nhẹ nhàng ma sát qua lại, tuy rằng không hiểu em trai mình làm ra hành động này là có ý gì, nhưng bản thân mình cũng không chán ghét cái tư vị ấy, vì lẽ đó anh cũng không từ chối nụ hôn kỳ quái này, chỉ là lẳng lặng ngồi ở trên giường để Thủy Vụ Dạ hôn đến cao hứng mới thôi, mà Thủy Vụ Dạ rốt cục thì cũng đuối đầu lưỡi ra liếm bờ môi hắn, một hồi sau, mới chịu rời khỏi.

“Cái kia... Em chỉ là quá phấn khởi ...” Thủy Vụ Dạ lúng túng gãi gãi tóc trên đầu mình.

++++

Thủy Vụ Dạ một thân một mình ngồi ở trong sảnh xem ti vi, ánh mắt tuy là đặt trên ti vi, nhưng tâm trí không biết đã phiêu bạt tới nơi nào.

Trải qua chuyện kia, quan hệ của cậu và anh trai cũng dần trở về giống như một năm trước, rất tốt, cùng nhau đến trường cùng nhau về nhà, cậu cũng giống như lúc trước thích bám dính bên cạnh Thủy Linh Thần, mà Thủy Linh Thần cũng giống như trước đối xử với cậu hết mực nuông chiều, luôn luôn che chở bảo hộ cậu, nhưng thứ cậu muốn không phải loại tình cảm anh em thế này...

Cậu muốn nhiều hơn ... Thậm chí là toàn bộ con người của Thủy Linh Thần, cậu có suy nghĩ muốn chiếm hữu Thủy Linh Thần cho riêng mình, cậu biết tình cảm mình đối với anh trai đã vượt qua khỏi đường ray.....

Từ một năm trước cậu đã phát hiện loại tình cảm sai trái này, nhưng cậu vẫn lựa chọn trốn tránh, lơ là, thậm chí xem nhẹ sự tồn tại của anh trai mình, nhưng chuyện đêm đó làm cậu kinh sợ cảm giác mình thế nhưng lại nảy sinh ham muốn với thân thể của Thủy Linh Thần.

Dùng khăn mặt giúp Thủy Linh Thần lau mồ hôi lạnh toát trên người, da thịt anh bởi vì đang sốt mà bị kích thích ửng hồng, không ngừng mê hoặc cậu, lúc mới bắt đầu cậu còn cho rằng là do mình quá lâu không có làm tình nên mới xảy ra phản ứng, nhưng sau đó cậu như bị ma quỷ sai khiến, tay bắt chọt ở trên lồng ngực rắn chắc của Thủy Linh Thần chu du kh, nội tâm càng điên cuồng thêm khát muốn xâm phạm cơ thể trước mặt này, báo hại cậu phải vào phòng tắm xả nước lạnh mấy lần, nhưng cái lạnh của dòng nước tựa hồ cũng không ép xuống được cái thứ dục vọng đang gây rối giữa hai chân kia, cậu không thể làm gì khác hơn là ở trong phòng tắm tự mình giải quyết, nếu không làm vậy cậu sẽ không chắc mình có làm ra chuyện gì quá đáng với người đang nằm hôn mê ở trên giường kia hay không.

Ai... Thủy Vụ Dạ thở dài một hơi đem cả người ngồi gập xuống đầu chôn vào đầu gối, cậu biết mình chết chắc rồi, lại đối với người anh trai có quan hệ ruột thịt máu mủ này sản sinh loại cảm tình ái muội này, giữa lúc hắn đang không ngừng buồn phiền, cửa lớn bị người dùng lực – mở ra, hắn cho rằng là Thủy Linh Thần trở về mà hưng phấn ngẩng đầu hướng về cửa mà nhìn đối phương, nhưng nhìn thấy người đến thì bao nhiêu hưng phấn liền lập tức biến mất thay vào đó là nỗi chán ghét cùng cực.

“Đây là vẻ mặt của một đứa con trai nhìn ba nó à!” Người tới có gương mặt tương tự với Thủy Linh Thần hai phần, điểm khác biệt là có thêm sự cứng cỏi chững chạc, chỉ là ánh mắt của người đàn ông này hẹp dài,

khiến cho hắn nhìn có chút nham hiểm. Hắn tập tễnh đi tới trước mặt Thủy Vụ Dạ, hai bên mặt đỏ lên đáng vẻ hình như là uống rượu say.

“Hừ...” Thủy Vụ Dạ khinh thường lạnh nhạt hừ một tiếng, lập tức từ sofa đứng lên, lướt qua một thân tràn ngập mùi rượu kia.

“Thái độ của con như vậy là sao!” Thủy Vinh Trung từ sau bắt được cánh tay của cậu, hung ác nói.

Cánh tay đang nắm cổ tay cậu, có chút lực, làm cậu bị đau đến nhăn lại hai hàng chân mày đẹp đẽ, cậu dùng sức quăng ra mấy lần, nhưng vẫn như cũ không thoát ra được cái khóa tay kia.

“Buông tay!” Cậu lạnh lùng lên tiếng.

“Mày cái thằng này càng lớn càng đẹp, thật giống cái con tiện nhân kia...” Hắn như là không nghe thấy tiếng của Thủy Vụ Dạ, miệng thì thảo nói, cũng đưa tay cần thận phủ lên khuôn mặt Thủy Vụ Dạ.

Thủy Vụ Dạ chán ghét vỗ bỏ cái móng vuốt đang sờ mó trên mặt mình.

“Mày cũng dùng gương mặt này, thân thể này đi dụ dỗ đàn ông mà phải không?” hai mắt Thủy Vinh Trung nhिêm một chút tức giận cùng với vài tia tình

Cảnh báo ở trong lòng vang lên, trực giác cho biết có chuyện khác thường, Thủy Vụ Dạ phát hoảng muốn tránh ra cái bàn tay đang bắt lấy tay mình kia, nhưng đột nhiên chưa kịp phản ứng đã bị đối phương dùng sức lôi kéo cứng cổ giam cầm trong ngực.

“Lại muốn tìm nam nhân sao, thật không biết xấu hổ.” Hắn cười đến một mặt hạ lưu: “Để tao thỏa mãn mày nhé!”

Hắn hôn lên miệng nhỏ của Thủy Vụ Dạ, cũng đem đầu lưỡi của chính mình luồn vào miệng cậu, dâm tính mà chọc ghẹo.

Một hơi thở ô uế khó nghe đầy ắp mùi rượu vọt tới trong vòm miệng khiến Thủy Vụ Dạ không thở nổi, buồn nôn muốn ói.

Biến thái! Cậu ra sức nghĩ muốn tránh khỏi cánh tay của tên đàn ông kia ra, nhưng eo lại bị hắn ôm càng chặt hơn, ôm chặt đến mức muốn đem eo cậu bẻ gãy ra.

“Hi, đừng giãy dụa, mày hẳn phải biết cái karate của mày căn bản không có tác dụng với tao.” Thủy Vinh Trung nói xong càng thêm một bước lần tới đem cậu ép vào một bên trên ghế salông, thân thể dán vào thân thể, một tay luồn vào trong áo ngủ của cậu sờ loạn.

“A... Đi ra, ông cái tên biến thái này...” Thủy Vụ Dạ nhắm mắt lại cảm hận sự bất lực của chính mình.

6. Chương 6

Bỗng nhiên, Thủy Vụ Dạ cảm giác được lực ép ở trên người mình đột nhiên biến mất, còn nghe được một tiếng vang “Bịch”thật lớn, mở mắt ra nhìn thì thấy Thủy Linh Thần một mặt bi phẫn, còn Thủy Vinh Trung thì lại ngồi bệt xuống đất, tay ôm đầu thống khổ rên rĩ, nhìn đáng vẻ hình như là bị Thủy Linh Thần quăng ngã, đụng vào góc bàn.

“Ông dám làm ra chuyện đòi bại như vậy với con trai mình à!” Thủy Linh Thần đem cậu ôm chặt vào lòng cần thận từng li từng tí mà bảo vệ, trong giọng nói tràn ngập sự phẫn nộ cùng không thể tin được.

“Nó không phải con trai của tao, nó là thằng con hoang do con tiện nhân kia ra ngoài ăn vụng với thằng khác sau đó lên lút sinh ra...” Thủy Vinh Trung dường như có hơi cuồng loạn, mặt lộ ra vẻ dữ tợn, làm cho gương mặt vốn dĩ đoan chính cũng trở nên vẩn vơ.

Đối với cái đáp án ngoài ý muốn đáp án này, hai người cảm thấy không quá kinh ngạc, chỉ là liếc nhau một cái.

“Chúng ta đi thôi!” Thủy Linh Thần đem cậu từ sofa kéo lên sau đó ôm ra cửa lớn, mà cậu thì chỉ nhẹ nhàng gật đầu, tùy ý để Thủy Linh Thần kéo tay của chính mình mang đi.

++++

“Anh... Chúng ta sau này phải làm sao đây?” Thủy Vụ Dạ đem đầu tựa vào vai Thủy Linh Thần.

“Dọn ra ở riêng, anh đã mười tám tuổi, bảo hiểm mẹ để lại cũng có thể dùng rồi, anh còn có thể ra ngoài làm thêm.”

“Ừm...” cậu nhìn về phía Thủy Linh Thần một cách tôn sùng như nhìn một vị thánh nhân, rồi lại tiếp tục dựa vào cơ thể anh hấp thụ sự ấm áp mà từ người anh truyền đến.

Trong công viên lấp lánh ánh đèn nhật nhòa như mờ ảo lại chân thật đến lạ kì, xung quanh bốn phía đều không có ai, chỉ còn Thủy Linh Thần cùng Thủy Vụ Dạ hai người tựa vào nhau, thời gian ở giữa bọn họ phẳng phất là đã ngừng hoạt động.

++++

Ngồi ở trên khán đài bởi vì Thủy Vụ Dạ ngồi giữa hai nam sinh mà tâm tình vốn tốt đẹp lại trở nên dày đặc mây đen, tại sao bất kể nơi nào mình đi đến đều sẽ xuất hiện những tên đàn ông thích trêu chọc người khác như thế này, may là hiện tại bọn họ đều bị trận thi đấu túc cầu trên sân kia hấp dẫn nên mới tạm thời không quấy rầy cậu, rốt cục thì cậu cũng có thể an tâm xem diễn biến của trận thi đấu, cặp mắt tinh anh dán chặt chẻ vào bóng dáng của Thủy Linh Thần.

Trên sân thi đấu Thủy Linh Thần và quả cầu như hòa lại thành một, chỉ huy khôn khéo sắc bén, loại bá khí toát ra từ anh khiến cậu mỗi lần nhìn là mỗi lần say mê.

Nhưng đáng tiếc túc cầu không phải là môn thể thao dành riêng cho một người, đội bóng của trường bọn họ xét về mặt thể lực hoặc kỹ thuật đều không sánh bằng đối thủ, trận chiến đang diễn ra này chính có thể nói bọn họ là đang lâm vào tình trạng khổ chiến, hơn nữa trong đó còn có một cầu thủ chuyên bóng sai đường, với tỉ số 3-2 trường học cao trung Đạo Chí đã thắng trường cao trung Thánh Lâm của bọn họ.

Hai bên bắt tay lẫn nhau sau đó từng người từng người quay về chỗ của mình nghỉ ngơi, mà các cầu thủ của trường Thánh Lâm thì lại ôm tâm tình buồn bực, cúi đầu ủ rũ, cũng khó trách bọn họ, nhiều lần khổ cực mới đánh vào tứ kết, hiện tại chỉ bởi vì một đường chuyền bóng sai lầm mà thua.

Thủy Vụ Dạ ngay lập tức chạy đến phòng nghỉ ngơi, dự định an ủi Thủy Linh Thần vừa thua trận, nhưng khi đến hành lang của khu phòng nghỉ, cậu nhìn thấy nam sinh chuyên bóng sai khi nãy đang đứng khóc, hẳn nhận ra nam sinh kia là bởi vì người nọ là vì thần tượng Thủy Linh Thần mà xin vào đội tuyển túc cầu của ban nhất.

Vị học đệ kia thế nào không quan trọng, quan trọng chính là Thủy Linh Thần đang ở một bên luống cuống tay chân an ủi y, không hiểu sao càng an ủi nam sinh kia càng khóc lớn, Thủy Linh Thần bất đắc dĩ thở dài một hơi sau đó, ôm lấy nam sinh đó vào trong ngực.

Thủy Vụ Dạ kinh ngạc mà đứng tại chỗ, dòng máu trên người trong nháy mắt phẳng phất như bị rút đi, một ngọn lửa đỏ kỳ tự đáy lòng cấp tốc đẩy lên lan tràn, đem toàn bộ trên dưới cơ thể cậu đốt sạch.

Cho dù là an ủi người khác, hẳn cũng tuyệt đối không cho phép, anh trai chỉ được ôm mình, đôi mắt tuyệt đẹp của Thủy Vụ Dạ né qua một tia giảo hoạt, quay đầu dứt khoát bỏ ra ngoài không thêm quay đầu lại nhìn.

7. Chương 7

“Vụ Dạ...” Thủy Linh Thần trở lại ngôi nhà trọ mình mới thuê chưa đầy một tháng, nhìn thấy Thủy Vụ Dạ đang cõng anh ngồi trên tấm thảm dưới đất.

“Sao em không đợi anh về chung mà lại đi trước ?” Thời điểm thi đấu anh có nhìn thấy Vụ Dạ ngồi ở trên khán đài, nhưng đứng đợi ở lối ra một lúc lâu vẫn không thấy cậu đâu.

Thủy Vụ Dạ không hề trả lời anh, anh thân hình gầy nhỏ đang công mình đang không ngừng run rẩy.

“Vụ Dạ...” Anh hơi khom người nhìn chăm chú vào Thủy Vụ Dạ, kinh ngạc phát hiện trước mắt khuôn mặt đẹp như điêu khắc kia đang ngập tràn nước mắt trong suốt.

“Anh...” Thủy Vụ Dạ gơ lên đôi mắt rưng rưng, bắt lực mà nhìn anh, làm anh vừa nhìn thấy tâm liên đau như muốn nát.

“Em làm sao vậy?!” Thủy Linh Thần đưa tay ra nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cậu.

“Anh, làm sao bây giờ, em dường như đã thương anh mất rồi.” Cậu tiến lên ôm lấy vòng eo rắn chắc của Thủy Linh Thần.

“Anh cũng thương em mà!” thì ra là khóc vì chuyện này, Thủy Linh Thần buồn cười sờ sờ chiếc gáy của cậu.

Thủy Vụ Dạ bỗng nhiên từ trong lồng ngực của anh đứng dậy, hai tay nắm chặt lấy vai anh.

“Không phải loại yêu thương này...” Cậu buông mắt xuống, như là ở lẩn bầm tự nói vừa giống như là nói cho Thủy Linh Thần nghe cái gì đó.

“Em nói cái gì? Anh không nghe thấy...” Như là sợ hãi cậu chạy đi, nên anh đặt tay lên vai cậu cố định cậu lại, tay cũng hơi dùng sức áp lên, ngày hôm nay Vụ Dạ có chút kỳ quái, cả người toả ra sự nhu nhược nhưng mơ hồ lại ẩn chứa một loại khí tức nguy hiểm.

“Em nói không phải loại yêu thương này!” Bỗng nhiên trong phút chốc cậu gơ lên hai con mắt nóng rực, mạnh mẽ mà ấn chặt vào mắt Linh thần, trong mắt Vụ Dạ có cái gì, anh nhất thời không thấy rõ... Nhưng lại... xuất hiện hơi thở dục vọng như có như không, khiến anh có chút mê hoặc.

“Em sẽ cho anh biết là loại yêu thương ấy... Anh trai...” khoe miệng cậu câu lên tạo ra một nụ cười, sau đó liền đem môi mình in lên môi Thủy Linh Thần, cuồng nhiệt hút lấy.

Đối với loại cướp đoạt đột nhiên này, Thủy Linh Thần không cách nào phòng bị kịp, lẳng lẳng trừng mắt nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ chưa cách mình tới một cm kia, cảm nhận được cái lưỡi hư hỏng kia đang thăm dò vào trong khoang miệng mình cuồng loạn.

Khoảnh khắc ấy, anh rút cuộc cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc này, muốn đưa tay đẩy người trước mặt ra.

Cái người đang hôn anh kia như cảm nhận được sự phản kháng của anh, khẩn trương trối lại bả vai anh sau lại đưa tay chuyển qua sau gáy của anh dùng sức cố định, đầu lưỡi bị hút vào trong miệng đối phương cùng cậu quần quýt, một cái tay khác càng làm càn lên vào bên trong y phục của anh, lướt qua khắp nửa người trên của anh, từ cổ, xương quai xanh, lồng ngực bằng phẳng lại tới cơ bụng rắn chắc, từng cái đều xoa qua.

“Ừm...” cái cảm giác này thật khó nói, cứ như bị một chiếc lông chim nhẹ nhàng phẩy qua tạo cảm giác ngứa ngáy làm anh không khống chế được mà run rẩy lên.

“Rất thoải mái sao... Anh trai...” đôi môi vừa hôn anh khi nãy giờ đã di chuyển đến trước ngực anh, cậu thể nhưng không hề báo động trước trực tiếp ngậm một búp hoa vào trong miệng, dùng đầu lưỡi liếm đẩy.

“A...” Thân thể vô lực ngã về phía sau, anh lấy tay khuỷu tay chống đỡ thể trọng của mình, thân trên dâng lên khoái cảm khiến anh không tự chủ rên rỉ lên thành tiếng.

Trước sự trêu chọc của cậu cơ thể của anh trai dần dần thức tỉnh, cậu nhanh chóng đem những thứ ràng buộc trên người Thủy Linh Thần tháo cởi xuống, đem tay tạo thành một thể khóa chốt anh trong vòng tay của cậu, sau đó đem phân thân của anh cầm lấy bắt đầu tiến hành đặt bẫy.

Hành động này đem Thủy Linh Thần từ trong vui vẻ sung sướng đánh tỉnh lại.

“Dừng... A... A...” anh muốn lên tiếng kêu dừng, nhưng cũng ở đợt tiến công lần thứ hai của Thủy Vụ Dạ mà biến thành tiếng rên rỉ.

Cái cảm giác ướt át vây quanh hạ bộ là gì vậy...

Anh khẽ nâng đầu thì liền nhìn thấy đệ đệ đang ngậm lấy tiểu Thần trong miệng, rồi lại dùng ánh mắt mê đắm mà nhìn anh, trước mắt một màn dâm loạn để anh nhìn thấy càng làm cho nửa thân dưới anh kích thích hơn, còn thịt cũng vì lẽ đó mà ở trong miệng Thủy Vụ Dạ cấp tốc sưng lên, miệng của Thủy Vụ Dạ có nhỏ hơn chút, chỉ có thể ngậm được một nửa cự long của anh, loại giai điệu sung sướng này khiến anh không khỏi ở trong miệng của Thủy Vụ Dạ mà ưỡn một cái...

“Ừm... A...” Ở trong miệng Thủy Vụ Dạ vừa ẩm ướt vừa nóng bỏng khiến toàn thân anh không khỏi run rẩy.

Thủy Vụ Dạ đem phần thân của anh trai ngậm vào trong miệng ra sức khiêu khích, sau đó đem chai dầu bôi trơn giấu trong túi áo ra, dùng ngón tay thoa lên một chút rêu tiến vào hậu đình của anh, miệng nhỏ chậm rãi co rút lại.

“A...” Anh cong người chống cự lại vật thể đang xâm lấn vào cơ thể mình kia, nhưng rõ ràng ngón tay đó không có ý định buông tha cho anh, bởi vì lúc này không chỉ có một ngón mà còn có thêm ngón thứ hai rồi đến ngón thứ ba.

“A...” Tuy rằng không quen bị dị vật lộn hành, nhưng cái miệng đang ngậm lấy phần thân của anh khi thì dùng đầu lưỡi liếm láp, khi thì mút vào, khiến cho anh một lần nữa rơi vào trạng thái mê đắm của tình dục.

Bỗng dưng các ngón tay trong cơ thể toàn bộ đều biến mất, cảm giác ẩm ướt ấm nóng dưới hạ thân cũng không còn, khiến phần dưới của anh trong phút chốc cảm thấy trống rỗng hư không đến lạ thường.

“Ừm!” anh mở hờ đôi mắt ra nhìn con người đang cười đến yêu mị trên người mình.

“Yên tâm, rất nhanh sẽ cho anh thoải mái, có điều... Có thể có chút đau!” Thủy Vụ Dạ đem một cái chân của anh đặt lên eo cậu, cái khác thì đặt lên trên vai mình, nắm chặt còn thịt sưng to hừng hực khí nóng của chính mình đã sớm không còn sức nhẫn nại đẩy mạnh vào miệng huyết của anh.

“A... Đau quá... Ra... Đi ra...” Cảm giác đau đớn như cơ thể bị xé rách xông lên, khiến cho cặp mắt của anh trong thoáng chốc đã ừng ực một tần lệ nóng, em trai mình thế nhưng lại đem nơi tư mật của hắn chen vào trong cơ thể mình, đây rốt cuộc là...

“Xin lỗi, anh à... Em yêu anh...” Mặc dù biết anh trai khó chịu, nhưng thú vui tiêu hồn này xông lên, khiến cậu quên mất đau đớn trên người của Thủy Linh Thần, vòng eo điên cuồng đang đưa từng cú thật mạnh.

“A... Giỏi quá...” hậu huyết của anh nhỏ hẹp đem còn thịt của cậu gắt gao kẹp chặt không một kẽ hở, đưa mắt qua thì thấy vẻ thống khổ trên gương mặt của Thủy Linh Thần không có điểm vui đi, đây không phải vẻ mặt cậu muốn nhìn, cậu muốn nhìn vẻ mặt sung sướng giao phó bản thân anh ấy cho mình, a đúng rồi, trên mạng có nói, bên trong trục trặc của nam nhân có tuyến tiền liệt chỉ cần tìm được cái đó là có thể khiến anh trai thoải mái không còn đau rát nữa, cậu lập tức hướng về điểm sâu nhất của Thủy Linh Thần mạnh mẽ thẳng lưng đâm mấy cái vào trong, quả nhiên...

“A... Ân...” Tiếng rên rỉ từ trong miệng Thủy Linh Thần vô ý bật thành tiếng, vừa rồi xảy ra chuyện gì, anh có cảm giác chỉ trong chớp mắt đó mình đã chạm được tới đỉnh cao của sự sung sướng: “A a... Ồ...” Hung khí hừng hực vẫn hướng về vị trí đó của anh nỗ lực đụng chạm, làm anh phải đem tay bịt miệng lại để ngăn chặn tiếng rên theo hơi thở của mình tuôn ra ngoài.

“Đừng che như vậy, ta muốn nghe anh rên!” Thủy Vụ Dạ đem tay anh lôi ra, cự long ở trong cơ thể anh từng nhịp từng nhịp hồi hả nhưng lại nhẹ nhàng như một bài hát có nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, nhưng lại không theo quy luật nào điên cuồng đâm rút, mỗi lần thâm nhập đều như là muốn đem anh bức tử.

“Ồ... A... A... A...” Anh chỉ có thể ngược đầu rên rỉ thở dốc, vòng eo cũng không tự chủ phối hợp theo tiết tấu đang đưa nghênh hợp của Thủy Vụ Dạ.

— Hết chương 7 —

8. Chương 8: Hoàn

Ánh mặt trời xuyên tầng lá xanh rọi qua ô cửa sổ sau đó gặp khúc chiếu trên người thiếu niên anh tuấn đang ngủ ở trên giường, từ cái khe nhú mảy cũng đủ cho người khác biết được cậu thiếu niên này ngủ không ngon giấc.

“Ừm...” Thủy Linh Thần nâng mí mắt nặng trĩu chậm rãi mở ra, đập vào tầm mắt chính là trần nhà trong căn phòng trọ anh mới thuê gần một tháng này có chút như quen thuộc nhưng cũng lại có chút lạ lẫm, anh bị làm sao vậy ?! Thân thể đau nhức muốn chết, cứ như chỉ cần cử động nhẹ là toàn thân liền như nứt toác ra.

Những chuyện này phát sinh là do đêm hôm qua, hẳn không hiểu vì sao người em trai mà mình luôn luôn thương yêu lại làm ra những chuyện này với mình, là muốn trút giận sao? không thể nào! Bên cạnh em ấy theo lý không thiếu nữ nhân mới đúng, chỉ cần đem khuôn mặt của Vụ Dạ ra, hoặc giơ một ngón tay thôi, thì liền có một đám đàn bà lẫn đàn ông chạy tới nguyện ý vì em ấy làm ấm giường mà, cần gì phải tìm tới một đứa con trai hướng hồ còn là anh trai như anh...

“Anh à... Em yêu anh...” anh có nhớ mang máng lúc Vụ Dạ tiến vào cơ thể anh thì đúng là có nói một câu như vậy, câu nói này là có ý gì, yêu là...

Không thể nào, anh không biết là Vụ Dạ lại ôm cái loại tình cảm như vậy dành cho mình, vậy còn anh thì sao đây? Anh ôm loại tình cảm gì khi ở bên cạnh em ấy?

Anh chỉ cần biết mỗi khi nhìn thấy em trai nhú mảy một chút hoặc cười một cái thì trong thâm tâm anh liền nhũn ra, nhưng loại cảm xúc này có chứa nhục dục hay không thì anh chưa nghĩ tới...

++++

Tại một nơi khác, Thủy Vụ Dạ đã mua bữa sáng đang bắt an mà đi qua lại trước cửa, từng bước lẻ mề như không muốn vào nhà cậu có chút sợ hãi, cậu thừa nhận đêm qua bản thân mình có chút kích động, cứ như vậy mà giữ lấy anh trai, có điều cảm giác chôn thật sâu vào trong cơ thể anh ấy thật là tươi đẹp, ở trong cái động nhỏ nóng rực ẩm ướt chật hẹp mạnh mẽ chèn ép lên từng vách thịt đưa đẩy làm cho cậu không cách nào tự tìm đường thoát ra khỏi ngọn lửa dục vọng, nghĩ tới đây hạ thể cậu lại bắt đầu rục rịch, hi vọng lần thứ hai nếu có làm tình cùng với anh trai thì nhất định phải làm trên hai lần.

Ai... Hiện tại không phải là lúc để suy nghĩ mấy cái chuyện này, cậu phải cùng anh trai nói chuyện rõ ràng.

Cậu cẩn cẩn môi dưới lấy hết dũng khí đem chiếc chìa khóa cắm vào cửa.

Mới vừa đi vào nhà, liền nhìn thấy Thủy Linh Thần đang ngồi ở trên ghế salông nghe điện thoại, không biết người cùng anh nói chuyện điện thoại là ai, nhưng trên mặt anh lại có vẻ ôn nhu chăm chú như vậy, ngay cả lúc cậu trở về anh cũng không phát hiện.

Thủy Vụ Dạ chỉ cảm thấy lỗ tai vang lên tiếng ong ong, ngay cả nội dung Thủy Linh Thần đang nói cái gì cậu căn bản đều không nghe thấy, duy nhất chỉ nghe có cái hai chữ “Như băng” sau đó lỗ tai liền lùng bùng như bị điếc, trong lòng bịt kín một tầng bóng tối.

Thủy Linh Thần sau khi nghe điện thoại xong, đầu cúi xuống rơi vào vào một mảnh trầm tư, sau đó còn cười như vừa hiểu rõ chuyện gì đó.

một tiếng “anh”, Thủy Vụ Dạ phảng phất nghe được âm thanh run rẩy của chính mình.” Anh cao hứng như vậy làm gì! Anh vẫn còn giữ liên lạc với con nhỏ kia.”

Thủy Linh Thần bỗng nhiên ngẩng đầu, đối mặt với anh là một cặp mắt tâm tối như hồ sâu không đáy kia, cặp mắt tinh tế kia tựa hồ như đang che giấu một tầng sóng lớn, Thủy Linh Thần đầu tiên là sững sờ, sau đó mở miệng muốn nói cái gì, lại bị âm thanh lạnh lùng của cậu đánh gãy.

“Anh còn yêu thích Liễu Nhược Băng đúng không!?” Cậu dừng lại một chút, sau đó vượt lên ngồi ở trên đùi Thủy Linh Thần, sau đó liền ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói rằng: “Anh biết không? Thật ra cô ta còn thích anh!”

Âm thanh lạnh lẽo mang theo vài tia ẩm muối của Thủy Vụ Dạ vang lên bên tai anh, hơi thở nóng nóng vờn quanh vùng cổ anh, làm anh có chút ngứa ngáy vai theo phản xạ co rút lên.

“Vậy thì như thế nào?” Anh không hiểu tự nhiên Vụ Dạ nói chuyện này để làm gì, hơn nữa anh có thể không biết chuyện này à, chính xác mà nói là cái đứa em trai đang ngồi trên đùi anh lúc này là đứa đã ngông nghênh cướp bạn gái anh, khi đó anh chỉ cho rằng Vụ Dạ quá mức ỷ lại mình nên mới làm như vậy, nhưng trải qua chuyện ngày hôm qua, anh mới biết được, đứa em trai mà từ nhỏ anh đã yêu thương nuông chiều che chở này, nó lại có tình cảm vượt quá giới hạn với bản thân anh, mà anh cũng vừa mới biết rõ thật ra chính mình cũng thế...

“Anh không muốn em làm tổn thương cô ấy chứ?!”

Ồ... Thủy Vụ Dạ đem tâm trí của anh đang chu du kéo về hiện tại, thương tổn, em ấy muốn làm thương tổn ai vậy?

“Em đến cùng là muốn nói cái gì?” ánh có chút không rõ đầu lông mày hơi nhíu lại.

“À, em đang nói Liễu Nhược Băng... anh!” khoe miệng Thủy Vụ Dạ câu lên một đường cong xinh đẹp, lộ ra một nụ cười mê hoặc.

Thủy Linh Thần dường như nhìn ra được sự đau xót và thống khổ từ trong nụ cười của người trước mắt.

“Vụ Dạ, đừng như vậy...” Hắn đưa tay thân mật cẩn thận phủ lên khuôn mặt đẹp nao lòng người của Thủy Vụ Dạ: “Anh cũng yêu em, vì vậy em không cần làm những chuyện này.” Anh có thể khẳng định tình cảm của chính mình, trước mắt anh đứa em trai cùng mẹ khác cha này vốn không quan, vì anh là thật tâm yêu cậu, vì Vụ Dạ anh có thể từ bỏ tất cả.

“Anh...” Tiếng nói của cậu trở nên run rẩy, Thủy Linh Thần nói chuyện này làm cậu có chút không tiếp thu kịp, “Có thật không...” Cậu cẩn thận từng li từng tí hỏi lại lần nữa, Thủy Linh Thần gật đầu một cái, sau đó, bỗng có một bàn tay ghi đầu anh lại điên cuồng hôn lên đôi môi anh, đem hết mật ngọt trong miệng anh triệt để hút sạch.

“Ồ...” Thủy Linh Thần Dật phát ra một tiếng rên rỉ, hơn nữa cũng khẩn cấp ôm đáp lại Thủy Vụ Dạ, thỉnh thoảng còn duỗi đầu lưỡi ra cùng cậu đưa đẩy làm sâu nụ hôn.

~TOÀN VĂN HOÀN~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-ngan-cam-tinh>